

Chương 583: Heinrich Tiết Lộ Bí Mật

(Số từ: 3911)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:06 AM 12/10/2023

Một ngày sau khi Louise von Schwarz đến Temple.

Ngay từ đầu, không có nhiều người trong ký túc xá của Royal Class và Louise là Chỉ huy của quân đội Kernstadt.

Vì vậy, một số người nhận ra cô có vẻ hơi căng thẳng, nhưng nó không ồn ào.

Louise thấy thật thú vị khi biết rằng mình đang ở trong Temple, cho dù mọi người có nhận ra cô hay không.

—Giờ ăn sáng.

"...Em đang tuần tra khu vực à?"

"Vâng chị à."

"Tôi không phải nói là đã cho em nghỉ ngơi sao?"

Biểu hiện của Louise hơi cứng lại.

"Tôi xin lỗi..."

"Tôi không cố ý muốn nghe điều đó."

Chỉ cần xem sự tương tác giữa hai người đã khiến người ta cảm thấy khó xử.

Bầu không khí căng thẳng giữa họ gần như không thể chịu nổi đối với những người biết rõ về họ!

"Dù sao thì... không có vấn đề gì nghiêm trọng cả. Khu vực xung quanh Thủ đô Đế quốc có vẻ khá an toàn. Chúng ta thậm chí còn không nhìn thấy bất kỳ con quái vật nào. Đúng không, Ellen?"

Trước yêu cầu hỗ trợ của Heinrich, Ellen, người đang lặng lẽ xé bánh mì, gật đầu.

"Vâng, có vẻ như không có vấn đề gì về quái vật cả. Tôi không nghĩ việc tuần tra còn ích lợi gì nữa."

Cả hai đã hoạt động không mệt mỏi kể từ khi trở lại Temple, nhưng họ thậm chí không thể rút kiếm để chiến đấu. Có vẻ như đã đến lúc họ cần nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, khi họ nhìn tuyết rơi qua cửa sổ phòng tiệc, nét mặt của cả Heinrich và Ellen tối sầm lại.

Sau đói và lạnh, tuyết tích tụ là một vấn đề lớn.

Nguyên nhân của tất cả những vấn đề này là do Thảm Hoạ Cổng và lũ quái vật, nhưng giờ lũ quái vật đã trở thành vấn đề thứ yếu. Louise, sau khi trao đổi nhiều câu chuyện, liếc nhìn Ludwig đang ăn.

"Nhân tiện, Ludwig, cảm ơn cậu về ngày hôm qua."

"Uh? Ồ... không, Chỉ huy, đó không phải là vấn đề lớn."

Chị ấy nói về chuyện gì vậy?

Louise có thể biết ơn Ludwig vì điều gì?

Cảm nhận được ánh mắt của Heinrich, Louise có vẻ hơi ngạc nhiên.

Louise có một cái nhìn nói rằng cô không nên đề cập đến nó.

“Cậu ấy... dẫn đường cho tôi ngày hôm qua.”

"Hướng dẫn chị...?"

“Hôm qua khi tôi đến, tuyết rơi rất dày...”

Mặt Louise hơi ửng đỏ.

Đừng nói với tôi là...

“Chị đã bị lạc ư?”

"...Đúng vậy.”

Cái gì...

Tại sao cô gái này lại dễ thương như vậy?

Ban đầu, Louise thậm chí trông không giống một quý cô bởi vì cô là một Swordmaster.

Khi tôi nghĩ về điều đó, Louise von Schwarz đã đến Temple rất muộn ngày hôm qua.

Ellen và Heinrich đang ở trong sảnh, không thể ngủ được vì tuyết rơi, nhưng giờ đã muộn hơn giờ đi ngủ thường lệ của họ.

Louise không đến muộn, nhưng đã lang thang khỏi Thủ đô Đế quốc?

Tuyết rơi dày khiến nó trở thành một tình huống không thể tránh khỏi.

Một nàng Công chúa bị lạc và lang thang trong tuyết.

"Nếu tôi không gặp Ludwig kịp thời... tôi sẽ còn lang thang nhiều hơn nữa..."

Cô đã bị lạc và gặp Ludwig, người đã hướng dẫn cô đến Temple.

Không, khi bạn nghĩ về nó, ngay cả sau khi tìm thấy Temple sẽ là một vấn đề.

Không gian của Temple vô cùng rộng lớn.

Louise có thể đã phải vật lộn để tìm ký túc xá của Royal Class ngay cả sau khi tìm thấy Temple.

Nếu không tình cờ gặp Ludwig, có lẽ cô đã ở bên ngoài cả đêm.

"Ludwig, hôm qua cậu có bận gì không? Hình như cậu về muộn."

Heinrich, dường như cảm nhận được sự tò mò của tôi, hỏi Ludwig, người đang ăn dở.

"Không phải là tôi bận công việc... Tôi đã hoàn thành đúng hạn, nhưng trên đường về... tôi gặp một người cần giúp đỡ, vì vậy tôi đã có chút chậm trễ trong việc giúp đỡ họ."

"Đúng là phong cách của Ludwig ..."

"Heh..."

Họ nói những thói quen cũ khó chết.

Cuối cùng, nó đã dẫn đến việc tìm thấy Công chúa bị lạc, vì vậy tôi đoán đó là một điều tốt.

Trong khi đó, biểu hiện của Ludwig dường như đang dần được cải thiện.

Có vẻ như anh nhận ra rằng mình vẫn có thể làm những việc có ý nghĩa thông qua quá trình thanh trừng.

Vết thương của Ludwig sẽ không lành hẳn, nhưng có vẻ như anh sẽ tìm ra cách để vượt qua nó, và anh đang trong quá trình làm điều đó.

Nhờ có việc Ellen cưỡng ép đưa tôi đến Temple, tôi không chỉ thu thập được thông tin mà còn cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Ludwig đã khỏe hơn.

"Huh?"

-Meow

"Hừm."

Khi tôi ngồi trên đầu gối của cô, Ellen nhẹ nhàng vuốt lưng tôi.

Đây là...

Khá thoải mái...

Nếu không có sự Thảm Hoạ Cồng, có lẽ tôi đã bằng lòng sống như một con mèo cho đến hết đời...

Tất nhiên, tôi phải chọn chủ một cách khôn ngoan như tôi đã làm.

Thành thật mà nói, tôi nghĩ ngay cả Đồ ngốc cũng thích hình dạng con mèo của tôi...

Heinrich hỏi Ludwig, "Hôm nay cậu lại ra ngoài làm công việc thanh tẩy với nữ tư tế đó à?"

"Ừm, hôm nay cô ấy bảo tôi đến sớm nên tôi cũng phải về sớm. Tuyệt vời nhiều lắm."

"Công việc thanh lọc...?"

Louise nghiêng đầu như thể cô = không hiểu.

"Có một dịch bệnh đang lan rộng ở Thủ đô Đế quốc, vì vậy tôi chịu trách nhiệm hộ tống một nữ tư tế đang thanh lọc dịch bệnh."

Nghe những lời đó, mắt Louise mở to.

"Đó là một việc tốt."

"Không, không hẳn. Thực ra tôi không làm gì nhiều. Hầu hết thời gian, tôi chỉ đi bên cạnh cô ấy và thế thôi..."

"Mặc dù vậy, đó là một điều tốt, phải không?"

"Vâng, cảm ơn."

Louise lặng lẽ gật đầu, như thể cô thấy những nỗ lực của Ludwig để làm điều gì đó bất chấp tình trạng của anh thật đáng ngưỡng mộ. Nó dường như cũng khiến cô cảm thấy thương hại anh nhiều hơn.

Cô gái đó dường như đã đạt đến mức tình cảm tối đa dành cho Ludwig.

Chà... Nếu ai đó không thích một người chỉ luôn tốt bụng, thì người đó chính là vấn đề.

Và tôi đã quá khắc nghiệt với Ludwig.

Vâng, tôi là vấn đề.

Khi tôi nghĩ về nó, tất cả mọi thứ trên thế giới là lỗi của tôi, vì vậy tôi là vấn đề...

Tự dưng tôi thấy hụt hẫng...

Louise chăm chú nhìn theo bóng dáng Ludwig đang lùi dần khi anh rời phòng ăn.

"Đúng là một đứa trẻ ngoan."

Có vẻ như Louise cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy một người tốt bụng như vậy trong số bạn bè của Heinrich.

Và cô không thể không cảm thấy thương hại cho thực tế là anh bị mất một cánh tay như vậy.

"Vâng, đúng vậy..."

Heinrich nở một nụ cười cay đắng trước lời nói của Louise.

Cả Ellen và Heinrich đều đã xác nhận rằng vùng ngoại ô của Thủ đô Đế quốc đã an toàn, vì vậy không cần phải tuần tra họ nữa.

Và do Louise đã đến Temple, Heinrich không thể rời đi ngay cả khi anh muốn.

Sau bữa sáng, Louise và Heinrich bước ra ngoài ký túc xá Royal Class.

Không còn ý định tuần tra vùng ngoại ô nữa. Họ đã tận mắt chứng kiến rằng hệ thống phòng thủ đã được thiết lập tốt trong vài ngày rồi.

Lý do Heinrich rời ký túc xá là để đưa Louise đi tham quan Temple.

Ngay cả người mẹ bình thường nghiêm khắc cũng lộ rõ vẻ phấn khích, và ngay cả Heinrich không nhạy cảm lắm cũng có thể nhận ra điều đó.

Tuy nhiên, đã có một vấn đề.

"Chà, có nhiều...tuyết quá."

"Đúng vậy..."

Tuyết bắt đầu rơi từ hôm qua đã biến toàn bộ thế giới thành màu trắng xóa, không để lại gì ngoài một khoảng trắng vô tận xung quanh họ.

May mắn thay, tuyết đã được dọn sạch nên không quá khó khăn để đi lại, mặc dù trời vẫn tiếp tục rơi.

"Thế giới bên ngoài hẳn đang hỗn loạn."

"Rất có thể."

Cũng giống như những người khác, Heinrich và Louise không thể tìm thấy niềm vui nào trong trận tuyết này. Đối với họ, nó giống như một lời nguyền khủng khiếp từ trên trời giáng xuống.

Heinrich dường như có ý tưởng và nhìn Louise.

"Chúng ta thử làm tan tuyết nhé?"

"Với năng lực của em sao?"

"Vâng, tôi chưa bao giờ sử dụng cách này trước đây, nhưng... tôi nghĩ nó đáng để thử."

"Hmm... Vậy thì thử đi."

"Được rồi."

Heinrich bắt đầu tập trung sức mạnh.

"Nếu nó hoạt động, chúng ta thậm chí có thể làm tan tuyết ở Thủ đô Đế quốc thay vì chỉ đi tuần tra, chị có nghĩ vậy không?"

Heinrich nở một nụ cười tự hào như thể anh đang nghĩ đến việc dọn sạch tuyết trên Thủ đô Đế quốc bằng sức mạnh của mình.

"Chà... Bây giờ hãy thử xem."

Louise quyết định im lặng theo dõi nỗ lực của Heinrich.

*Krrrrrr!

Ngay sau đó, cô có thể nhìn thấy một quả cầu lửa đỏ rực đang sôi sục trên bầu trời.

"Em đang định triệu hồi mặt trời hay cái gì đó à?"

"Chà, nếu tôi làm thế thì sẽ là một thảm họa, nhưng bây giờ thì..."

Những ngọn lửa rực cháy phát ra ánh sáng rực rỡ theo mọi hướng, và thậm chí có thể cảm nhận được sức nóng trên da của họ.

Một quả cầu lửa gầm rú bùng cháy trên bầu trời, làm tan chảy lớp tuyết chất đông trên mặt đất.

Một cách tự nhiên.

*Plop, plop!

"..."

"..."

Tuyết rơi biến thành mưa và bắt đầu trút xuống từ bầu trời. Không thể tránh khỏi, cả hai đều ướt đẫm mưa thay vì tuyết vào giữa mùa đông.

Quần áo của họ bị ướt sũng ngay lập tức.

"Ah, đây không phải là..."

Heinrich nhanh chóng dập tắt quả cầu lửa rực cháy trên bầu trời, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Louise thở dài thườn thượt.

"Tôi biết điều này sẽ xảy ra."

"Chị... có sao không?"

"Nếu tuyết tan và bốc hơi ngay lập tức do sức nóng dữ dội như vậy thì phương pháp đó có thể hiệu quả. Nhưng để con người tiếp xúc với sức nóng đó sẽ rất nguy hiểm. Không, mối lo ngại chính là nguy cơ hỏa hoạn. Nhưng nếu em làm tan tuyết một cách vụng về như thế này, toàn bộ đường phố sẽ biến thành một sân trượt băng."

Louise nghĩ rằng kế hoạch vĩ đại của Heinrich là vô nghĩa, nhưng cô quyết định để anh tự mình thử thay vì giải thích.

"...Tôi xin lỗi. Chúng ta chỉ ướt sũng thôi."

Mặt Heinrich thậm chí còn đỏ hơn vì xấu hổ, nhận ra điều mình đã làm sau khi thực sự cố gắng làm một việc mà lẽ ra anh nên biết rõ hơn là không nên thử.

"Tôi ước em sẽ suy nghĩ sâu sắc hơn trước khi hành động."

"Vâng..."

"Yên tâm đi..."

Louise nhìn Heinrich và mỉm cười.

"Trái tim của em đang ở đúng nơi."

"Hửm...?"

Mặc dù nỗ lực của Heinrich đã thất bại và phương pháp của anh không có ý nghĩa gì, nhưng anh đã thử nó vì mong muốn giúp đỡ mọi người.

"Chỉ thế thôi có lẽ là đủ."

Louise nói thêm với một nụ cười.

Mất cảnh giác trước những lời nói đột ngột của cô, Heinrich chỉ có thể ngây người ra nhìn.

"C-cám ơn chị..."

Việc nhìn thấy Ludwig hẳn đã ảnh hưởng đến cảm xúc của Louise, và cô không khỏi cảm thấy vui khi thấy một khía cạnh tương tự ở Heinrich.

Tất nhiên rồi.

Nói về một điều mà bình thường cô không nói, Louise thấy mình nhột nhạt như Heinrich.

Và đó không phải là vấn đề duy nhất.

Đương nhiên, cả hai không khỏi cảm thấy cái lạnh thấu xương trong tiết trời se lạnh của mùa đông.

Đối với Louise, đó không phải là vấn đề, nhưng đối với Heinrich, đó là một vấn đề.

Thấy đôi môi của Heinrich chuyển sang màu tím, Louise thở dài.

“...Chúng ta hãy thay quần áo trước đã.”

“...Vâng.”

Họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc quay lại ngay sau khi đi bộ.

Sau khi thay quần áo khác, Heinrich và Louise bắt đầu đi dạo quanh Temple.

“Em trai, trong Temple không còn nhiều người như trước đúng không?”

“Vì trường học không hoạt động, có lẽ chỉ có 1/10 số người bình thường? Không, thậm chí còn ít hơn.”

“Nếu như trong Temple ít người như vậy, tuyệt có thể quét sạch, chúng ta có lẽ không cần quá lo lắng bên ngoài.”

"Thật là tốt."

Louise và Heinrich đi dạo quanh Temple.

"Em có biết về giáo dục của Temple không?"

"Tôi biết."

Có một học viện ở Kernstadt, và trên thực tế, Học viện Kernstadt đã áp dụng khá nhiều cách tiếp cận của Temple. Từ chương trình giáo dục phổ thông và chuyên biệt riêng biệt đến giáo dục trẻ em từ rất nhỏ và bao gồm sinh viên thuộc mọi tầng lớp xã hội mà không có sự phân biệt đối xử.

"Đó là tòa nhà nơi bọn tôi có các lớp giáo dục phổ thông."

"Ah tôi hiểu rồi."

Louise nhìn tòa nhà trắng như tuyết nơi có các lớp học.

"Đó là bể bơi... và đằng kia là nơi bọn tôi luyện tập thể chất..."

"Phải nhỉ."

Heinrich hướng dẫn Louise đi qua nhiều phần khác nhau của Temple, giải thích mọi thứ.

Tòa nhà lớp học nơi họ có các bài học về Royal Class, tòa nhà nơi họ có các lớp học về [Sức mạnh siêu nhiên], nơi họ rèn luyện khả năng nhạy cảm với mana, v.v.

Và không chỉ trong Royal Class, mà Louise còn được đưa đến các trường tiểu học và trung học mà Heinrich theo học khi còn nhỏ.

"Đây là Phố Chính. Bây giờ các cửa hàng đã đóng cửa, nhưng các sinh viên trong Temple thường tụ tập ở đây để đi ăn nhà hàng hoặc quán cà phê. Hầu như tất cả sinh viên đều đến đây trừ khi họ ra phố chính vào cuối tuần."

"Đó là một con đường rất rộng."

"Đúng vậy. Có hơn một trăm nghìn sinh viên, và đây là con phố tập trung chủ yếu của họ. Và vì sinh viên từ khắp các châu lục tập trung ở đây, nên chị cũng có thể thưởng thức ẩm thực địa phương từ nhiều nơi. Chà... Tôi không đặc biệt thích nó."

"Tôi hiểu rồi."

Ngoại trừ những người bảo vệ đang dọn tuyết, người qua lại là cực kỳ hiếm hoi, nhưng không gian này đã từng nhộn nhịp với vô số sinh viên.

Mọi người từ khắp nơi trên lục địa đã tụ tập ở đây, mang theo nền văn hóa của họ.

Phố Chính không phải là một địa điểm giáo dục, nhưng nó tượng trưng cho sự thành công và thịnh vượng của Temple.

Tuy nhiên, bây giờ không có một cửa hàng mở nào trên con phố đầy tuyết.

Louise đã quen thuộc với tất cả những nơi này trong tâm trí cô.

Số lượng sinh viên trên Phố Chính và các trường khác mà Heinrich theo học.

Cô biết chúng trong đầu, nhưng chúng là những địa điểm và khung cảnh mà cô chưa từng thấy trước đây.

“Em đã dành cả đời mình ở một nơi như thế này.”

“Vâng.”

Louise nhẹ nhàng nói những lời đó, và Heinrich gật đầu.

"Tôi không biết nói điều này với em có thô lỗ không... nhưng Temple là một nơi tốt."

“Chị không cần khách khí, chị không nghĩ rằng tôi biết Học viện Kernstadt không bằng Temple tốt sao?”

Louise lặng lẽ nhìn khung cảnh tuyết phủ của Temple.

Học viện Kernstadt không bao giờ có ý định cạnh tranh với quy mô của Temple, nó cũng không thể. Tận mắt chứng kiến, cô nhận ra rằng chỉ có một Đế chế mới có thể lập được kỳ tích như vậy.

Mặc dù Học viện Kernstadt được mô phỏng theo Temple, nhưng nó không thể đảm bảo quy mô tương tự.

Trước hết, không có lý do gì để chọn Học viện Kernstadt khi đã có Temple, cơ sở giáo dục vĩ đại nhất lục địa. Hầu hết sinh viên theo học tại Temple đều xuất thân từ những gia đình giàu có. Họ không có lý do gì để theo học một học viện hạng hai như Kernstadt.

Học viện Kernstadt đã cung cấp hỗ trợ học phí, nhưng nếu họ tài trợ đầy đủ cho sinh viên của mình như Temple đã làm, thì chính quốc gia này sẽ chùn bước.

Kết quả là, số lượng trường học và quy mô của chúng chắc chắn nhỏ hơn.

Louise không phải là không biết sự thật này, vì vậy cô không nghĩ rằng Heinrich đang coi thường Học viện Kernstadt khi anh nói điều này.

"Không, chị ạ, tôi không có ý đó."

Khi họ đứng đối mặt nhau trên Phố Chính, Heinrich nhẹ nhàng nói.

"Tôi đang nói rằng mình đã sống một cuộc sống tốt ở một nơi tốt."

"Ah..."

Louise đột nhiên cảm thấy như không khí bị rút ra khỏi phổi.

"Đó không hẳn là hạnh phúc, nhưng cũng không hẳn là đau khổ. Thay vào đó, tôi được sống giữa những người tốt ở một nơi tốt đẹp."

"..."

"Cho nên, chị không cần làm cái vẽ mặt đó."

Chỉ khi đó Louise mới nhận ra vẽ mặt mà cô đang mang. Heinrich đã đi qua vô số nơi, trường học, ký túc xá và đường phố, nhưng Louise không thể chứng kiến bất kỳ điều gì trong số đó chứ đừng nói đến việc ở bên anh. Cô cảm thấy tội lỗi vô cùng vì đã sống cả đời mà không biết sự thật về con trai mình.

Đó là lý do tại sao Louise không thể bày tỏ sự cảm kích của mình đối với từng nơi họ đến thăm.

Với cảm giác tội lỗi chưa được giải quyết và chỉ ngày càng sâu sắc hơn, nét mặt của Louise vẫn cứng đờ trong suốt thời gian đó.

Niềm vui của cô khi đến Temple chỉ tồn tại trong thời gian ngắn.

Cuối cùng, cô cảm thấy tiếc nuối, đau khổ và cuối cùng là cảm giác tội lỗi vì đã không được chứng kiến những khoảnh khắc đó. Kết quả là, tâm trạng của Louise chỉ càng chìm sâu hơn.

‘Temple là một nơi tốt, và tôi đã sống ở một nơi tuyệt vời như vậy.’

‘Vì vậy, chị không phải cảm thấy tiếc cho tôi.’

Louise không biết liệu mình có xứng đáng được nghe những lời đó hay không.

Louise chưa bao giờ dỗi theo Heinrich, quan tâm đến anh, hay thậm chí là nói chuyện đàng hoàng với anh.

Ngay cả bây giờ cô đã biết sự thật, họ vẫn chưa có một cuộc trò chuyện thích hợp.

Vì sợ có người nghe lỏm được, Louise vẫn gọi con là em út, còn anh gọi là “chị”.

"Cảm ơn... vì đã lớn lên thật tốt."

"Ồ, nếu chị nghĩ theo cách đó thì... cảm ơn chị nhiều."

Louise chỉ có thể bực mình vì không thể nói gì thêm.

Ngay cả khi sức mạnh của đất nước cô còn nguyên vẹn, Louise có thể tận mắt thấy rằng Kernstadt không bao giờ có thể bắt kịp Temple.

May thay.

Nếu Temple là một nơi tốt để con trai cô có thể lớn lên như thế này, thì thật may mắn khi Kernstadt không thể cạnh tranh với Temple.

Sống ở một nơi tốt, giữa những người tốt.

Thật là nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, khi Louise nghĩ vậy và cảm động, cô không thể không cười cay đắng.

Sống giữa những người tốt.

Thật là một lời nói dối khủng khiếp.

Louise cười cay đắng.

"Sống trong Temple với Ma vương và tự cho mình là một trong số những người sống tốt... Em nghĩ nói dối sẽ an ủi tôi sao? Dù vậy... cảm ơn em đã nói điều đó."

"Hả? Ah..."

Con trai cô hẳn là một trong những người bất hạnh nhất trên thế giới, dễ dàng nằm trong số mười người đứng đầu. Mặc dù vậy, để an ủi cô, anh đã nói dối. Đó là cách duy nhất Louise có thể hiểu được.

Tuy nhiên, khi nghe những lời của Louise, Heinrich trở nên im lặng, như thể anh vừa nhận một cú sốc lớn.

Louise hối hận vì cái lưỡi lỏng lẻo của mình khi nhìn con trai mình, người đang mở to mắt nhìn cô chăm chăm.

Có phải cô đã bất cẩn đề cập đến Ma vương?

Rõ ràng là Louise đã nói điều gì đó không cần thiết.

Heinrich có thể cảm thấy tội lỗi vì đã không biết bất cứ điều gì khi ở cùng với Ma vương và vì đã không ngăn chặn tất cả những điều này.

"Em út, ý tôi chỉ là..."

"Chị ạ."

Cảm thấy lồng ngực thắt lại không thể giải thích được, Louise bối rối gật đầu.

"Vâng. Tôi đang nghe đây."

Ở vẻ mặt nghiêm khắc đáng sợ của Heinrich, Louise cảm thấy một loại sợ hãi mà cô chưa từng trải qua trong đời.

Khuôn mặt của Heinrich đanh lại đầy đe dọa.

Anh đang suy tính.

Louise không thể biết anh đang nghĩ gì, nhưng anh nhìn cô chăm chăm trong im lặng, như thể đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

Liệu cô có thể chịu được sự oán hận trong những lời sắp nghe không?

Cảm thấy ngột ngạt trước áp lực dữ dội, Louise chờ đợi những lời phát ra từ miệng Heinrich.

Sau một hồi im lặng, khi tuyết đọng trên vai anh dường như ngừng rơi, anh cuối cùng cũng lên tiếng.

"Suốt thời gian này, tôi đã cân nhắc xem có nên nói với chị hay không... Nhưng tôi nghĩ chị cần phải biết."

"Tôi cần biết... chuyện gì?"

"Đúng vậy."

Những lời phát ra từ miệng con trai cô không phải là oán giận hay bày tỏ sự đau buồn.

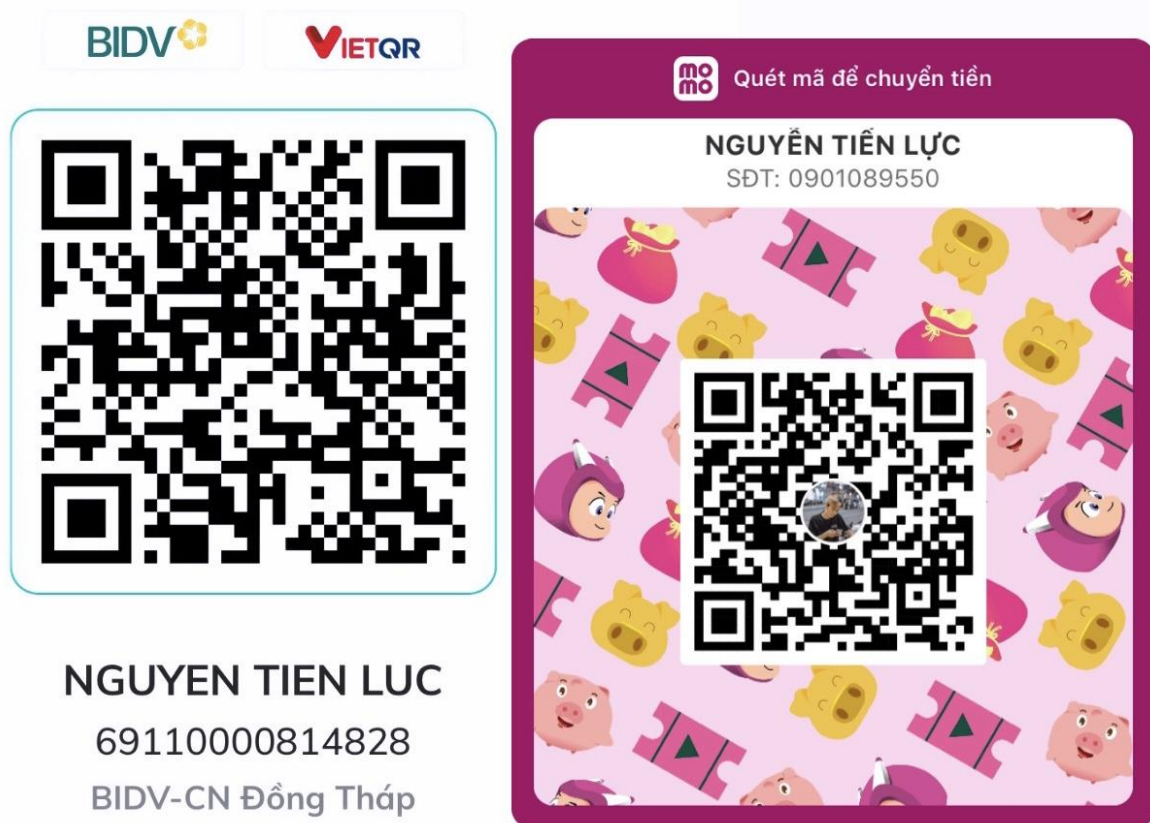
Heinrich chậm rãi mở miệng, vẻ mặt vẫn là nghiêm nghị.

"Thực ra... trước khi các anh trai cố giết tôi... Ma vương đã đến gặp tôi."

"!"

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading